

15 DECEMBER 1926

No. 24

31e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

„Want een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en de
heerschappij is op Zijnen schouder; en men noemt Zijnen naam
Wonderlijk, Raad, Sterke God, Vader der eeuwigheid, Vredevorst.
Jes. 9:5.

DE VREDEVORST.

Als ik zou trachten om de goddelijkheid van Christus vast te stellen zou ik niet beginnen bij wonderen of duistere dingen of zelfs niet met het verzoeningswerk. Ik zou beginnen zooals Carnegie Simpson dat doet in zijn boek „Het feit van Christus”. Aanvangende met het onbetwistbare feit dat Christus geleefd heeft, toont hij aan dat men dit feit niet kan overdenken zonder te gevoelen dat op de een of andere wijze dit feit verwant is met zijn leven. Hij zegt dat men lezen kan van Alexandrius, van Caesar of van Napoleon, maar niet gevoelen dat men daar persoonlijk bij betrokken is, doch wanneer men leest dat Christus leefde, en hoe Hij leefde en hoe Hij stierf, dan voelt men dat er ergens een snaar is, die van dat leven tot het zijne reikt. Terwijl men het karakter van Christus bestudeert, wordt men zekere deugden gewaar die sterk op den voorgrond treden — Zijn reinheid — Zijn vergevensgezindheid en Zijn onpeilbare liefde.

Liefde is het fundament van de leer van Christus. Tevoren had de wereld liefde ook gekend; ouders hadden hunne kinderen liefgehad, en kinderen hunne ouders; mannen minden hun vrouwen en vrouwen hare mannen; vriend beminde vriend; doch Jezus gaf een nieuwe beteekenis aan de liefde. Zijne liefde was zoo wijd als de zee, haar grenzen zoo uitgestrekt dat ze zelfs een vijand omsloten. Andere leeraars zochten de levens van hun volgelingen te besturen volgens regels en vorm, maar het plan van Christus was om het hart te reinigen, en daarna liefde er in achter te laten, om hun voetstappen te leiden.

Enkele jaren geleden dacht ik over den Kerstdag die toen op handen was, en aan Hem in Wiens eer die dag gevierd wordt. Ik

gedacht de boodschap „Vrede op aarde, in den mensch een wel-behagen”, en mijne gedachten gingen terug naar de profetie, eeuwen vóór Zijn geboorte geuit, waarin Hij beschreven werd als de Vrededorst. Om mijn geheugen te versterken herlas ik de profetie en onmiddellijk daaropvolgend vond ik een vers dat ik vergeten had — een vers dat verklaart dat aan de vermeerdering van Zijn heerschappij en vrede geen einde zal zijn. „En dat”, voegt Jesaja er aan toe, „Hij Zijn volk zal richten met recht en gerechtigheid”. Ik had gelezen van het rijzen en dalen van naties, en af en toe had ik een somberen wijsgeer ontmoet die de leer verspreidde dat naties, zooals menschen, noodzakelijkerwijs hun geboorte, hun groei, hun volwassen staat en tenslotte hun verderf en dood moeten hebben. Maar hier lees ik van een heerschappij die voort zal duren — een heerschappij van vergrootte vrede en geluk — de heerschappij van den Vrededorst — en het zal gevestigd zijn op gerechtigheid. Gedurende de laatste jaren heb ik veel gedacht over deze profetie en ik heb dit onderwerp gekozen zoodat ik sommige van de redenen, die mij ertoe geleid hebben te gelooven dat Christus ten volste het recht verdiend heeft den Vrededorst genoemd te worden — een titel die in toekomstige jaren meer en meer gebezigd zal worden voor Hem — hier mag voorstellen. Als Hij vrede kan brengen aan elk afzonderlijk hart, en als Zijn leer, wanneer toegepast, vrede zal brengen door de geheele aarde, wie zal dan Zijn recht ontkennen om den Vrededorst genoemd te worden?

De geheele wereld zoekt naar vrede, elk hart dat ooit geklopt heeft, heeft gezocht naar vrede, en vele middelen zijn aangewend om het te verkrijgen. Sommigen dachten het te koopen met weelde en hoopten vrede te vinden als zij konden gaan waar, en koopen wat zij wenschten. Van hen die vrede met geld trachtten te krijgen heeft de groote meerderheid gefaald het geld te verkrijgen. Maar wat van hen die wel het geld verkregen? Zij allen vertellen hetzelfde verhaal, n.l. dat zij de eerste helft van hunne levens besteed hebben om geld van anderen te krijgen, en de tweede helft van hun leven om anderen te verhinderen het van hen af te nemen; en dat zij in geen van beide helften hunner levens vrede vonden..... Sommigen hebben vrede gezocht in de kringen van societeit, doch of zij ook binnen de verkozen kringen waren, bevreesd om er uit te vallen, of er buiten waren, hopende erin te mogen komen, zij hebben geen vrede gevonden. Sommigen hebben verondersteld, en tevergeefs, om vrede te kunnen vinden in politieke ambten, doch of zulke ambten ook komen door geboorterecht, zooals in koninkrijken, of door het kiesrecht, zooals in een republiek, vrede brengt het niet..... Ik ben blij dat onze Hemelsche Vader den vrede van het menschelijk hart niet afhankelijk maakte van onze kracht om ze met geld te koopen, of het in societeit te winnen, of door het kiesrecht, want dan konden slechts weinigen het hebben, maar toen

Hij vrede maakte als een belooning van een vrij geweten tegenover God en mensch, plaatste Hij het binnen het bereik van allen. De armen kunnen het juist zoo gemakkelijk verkrijgen als de rijken, de gewone menschen als de leiders van societeit, en de nederigste burger als de politieke heerschers.

Christus bevorderde den vrede door ons de verzekering te geven dat wij in verbinding kunnen komen met God. En wie kan de vertroosting van een gebedsuur meten?

En onsterfelijkheid! Wie kan den vrede schatten dien een geloof in een toekomstig leven schept in de treurende harten van de menschenkinderen? Gij kunt tot het jonge geslacht spreken over een dood die alles eindigt, want het leven is nog vol en hoop is sterk, maar voedt deze leer niet aan de moeder die bij het sterfbed van haar kind, of één die onder den schaduw van een groote beproeving staat. Toen ik een jonge man was schreef ik naar Colonel Ingersoll en vroeg hem voor Zijn punten over God en onsterfelijkheid. Zijn secretaris antwoordde dat de groote godloocheenaar of twijfelaar niet thuis was, doch zond mij een afschrift van een toespraak van Ingersoll, dat mijn vragen beantwoordde. Ik snuffelde het nieuwsgierig door en vond dat hij zich zoowat als volgt had uitgedrukt: „Ik zeg niet dat er geen God bestaat, maar eenvoudig dat ik het niet weet. Ik zeg niet dat er geen hierna-maals is, alleen zeg ik dat ik het niet weet”. En van dien dag af tot op heden heb ik mijzelf de vraag gesteld, en ben niet in staat geweest om haar te beantwoorden; hoe kan iemand plezier vinden door uit een menschenhart een levend geloof te rukken, en daarvoor alleen in de plaats te stellen de koude en doode leer van 'k weet het niet?

Christus gaf ons een bewijs van onsterfelijkheid en het was een welkome verzekering, ofschoon het bijna niet noodig schijnt dat iemand van de dooden zou opstaan om ons te overtuigen dat het graf het einde niet is. God heeft elk levend iets een tong gegeven die een toekomstig leven verkondigt.

Wederom, Christus behoort de Vredevorst genoemd te worden omdat Hij ons een mate van grootheid geschonken heeft die vrede bevordert. Toen Zijn discipelen het niet eens waren onder elkander over wie de grootste in het Koninkrijk der Hemelen zou zijn, bestrafte Hij hen en zeide: „Laat hem die de grootste onder U zou willen zijn de dienaar van allen zijn”. Dienst is de maat van grootheid; het is steeds waar geweest, het is waar vandaag, en het zal altijd waar zijn, dat hij die het grootst is doet het meest goed. En hoe zou deze wereld toch wel niet veranderen als deze standaard van grootheid de standaard van elk leven werd! Bijna al onze ongenoegens en strijd ontstaan door het feit dat wij probeeren iets van elkander te krijgen — er zal vrede zijn wanneer ons doel is om iets voor elkander te doen. Onze vijandigheden

komen grootendeels voort uit ons pogen om zooveel mogelijk uit de wereld te halen — er zal vrede zijn wanneer wij betrachten om zooveel mogelijk aan de wereld te geven. De menschelijke maat van een menschelijk leven is wat er in komt, de goddelijke maat van een leven is wat er uit voort vloeit — zijn schenking voor den welvaart voor allen.

Christus wees ons eveneens den weg tot vrede aan door ons een formule te geven voor het verspreiden van waarheid. Niet allen die getracht hebben goed te doen hebben de Christus-methode gebruikt, zelfs niet alle Christenen. In de geschiedenis van het menschdom zijn slechts twee methodes gebruikt. De eerste is die van dwang, en het is het meest gebezigd. Iemand heeft een idee dat hij zeer goed acht, hij vertelt het aan zijn naasten en zij houden er niet van. Dit maakt hem toornig, hij denkt dat het zooveel beter zou zijn als zij het ook goed vonden en een wapen nemend, tracht hij hen te dwingen ook ervan te houden. Doch er is één groote moeilijkheid, n.l. dat deze wet beide kanten uitwerkt, wanneer iemand begint om zijn naasten te dwingen te denken zooals hij doet, vindt hij ze doorgaans gewillig om zijn uitdaging aan te nemen en zij spendeeren zooveel tijd om elkander over te halen dat zij geen tijd hebben om elkander goed te doen.

Het andere plan is het Bijbel-plan. — „Wordt van het kwade niet overwonnen, maar overwint het kwade door het goede”. En een andere manier om het kwade te overwinnen bestaat er niet. Ik ben geen groote boer. Ik ben beter bekend als boer dan ik verdien, en mijn kleine boerderij trekt meer aandacht van het publiek dan noodig is. Maar ik weet genoeg van het boeren af om te weten dat als ik onkruid afsnijdt, het weer opgroeit, en ook boer genoeg om te weten dat als ik iets daar plant dat meer levenskracht heeft dan het onkruid, dat ik niet alleen bevrijd zal worden van het voortdurend afsnijden, maar tevens een oogst zal hebben.

Opdat er geen misverstand in Zijn plan van het verspreiden der waarheid zoude zijn, ging Christus in de fijnere onderdeelen en legde den nadruk op de waarde van een goed voorbeeld — „Gedraagt Uzelven zoo, opdat anderen, uw goede werken ziende, gedwongen worden uwen Vader, Die in de hemelen is, te verheerlijken.” Er is geen menschelijke invloed die zoo krachtdadig ten goede is als een oprecht leven. Een predikatie kan beantwoord worden, de beweringen in een preek kunnen weerlegd worden, maar niemand kan een Christelijk leven weerleggen — het is het onweerlegbare antwoord van godsdienst.

Het mag misschien een langzaam proces zijn — deze bekeering der wereld door den stillen invloed van een edel voorbeeld doch het is het eenige zekere, en de leer gaat op voor naties zoowel als personen. Het Evangelie van den Vredenvorst geeft ons de eenige

hoop die de wereld heeft — en het is een toenemende hoop — voor de vervanging van dwang door rede in het oplossen der nationale twisten.

Uit een lezing van „The Prince of Peace” door Wm. J. Bryan.

DE DRIE GRADEN VAN HEERLIJKHEID. *)

(Slot.)

Verscheidene malen is mij gevraagd geworden hoe dat het mogelijk is voor hen, die Celestiale heerlijkheid verkrijgen, om ooit gelukkig te gevoelen en ten volste tevreden te zijn, wanneer zij weten dat hun kinderen in de Telestiale wereld zijn en nooit het voorrecht zullen hebben om bij hun ouders te komen in het Celestiale Koninkrijk.

Wij moeten het feit niet over het hoofd zien dat zij, die de hooge heerlijkheden bereiken, lagere koninkrijken mogen bezoeken, bedienen en er mede in verbinding staan. Terwijl de minderen niet hooger kunnen komen, mogen zij toch den omgang van hun geliefden genieten, die in hoogere plaatsen zijn. Ook moeten wij niet vergeten, dat zelfs de minste graad van heerlijkheid, zooals de Heer het uitdrukte, al onze tegenwoordige begrippen te boven gaat, zoodat zij in tegenwoordigheid van heerlijke toestanden zijn, zelfs alhoewel zij in de minste plaats komen, en wij moeten niet vergeten dat deze, onze zonen en dochteren, tevens zonen en dochteren van Onzen Vader zijn; en Hij heeft andere zonen en dochteren, die zelfs niet de Telestiale Heerlijkheid bereiken. Zij zijn de zonen des verderfs, bij den duivel en zijn trawanten, en hoewel de Vader bedroefd is over hen, heeft Hij toch de macht niet om hen te redden en te verlossen, daar Hij hen vrijen wil gaf en zij deze op zulke wijze gebruikten, dat zij uitgesloten werden van Zijn tegenwoordigheid. Maar Hij is gerechtvaardigd. Hij heeft zijn vollen plicht gedaan tegenover hen en dat zal de toestand behooren te zijn waar wij in zijn zullen, om gerechtvaardigd te zijn, ofschoon wij zoo ongelukkig mogen zijn om sommigen van onze eigen kinderen in mindere koninkrijken te hebben. Zoo wij onzen vollen plicht gedaan hebben, mogen wij ons bedroefd gevoelen door de gedachte, dat zij niet met ons zijn, maar wij zullen geen wroeging van verwijt of berouw in ons hebben. Zoo wij echter gefaald hebben om onzen plicht te doen, natuurlijk zullen wij hun toestand betreuren en onszelven ten deele daarvoor veroordeelen.

Laat mij u uit de 88ste afdeeling lezen, beginnende met het 17de vers:

„En de verlossing der ziel is door Hem die alle dingen het leven

*) Toespraak door ouderling M. J. Ballard, van den Raad der Twaalven, in Ogden Tabernakel, 22 September 1922.

geeft, in wiens boezem het vast besloten is dat de armen en ootmoedigen der aarde haar zullen beërven.

„Daarom moet zij noodzakelijk van alle ongerechtigheid geheiligd worden, opdat zij voor de Celestiale Heerlijkheid moge toebereid worden.”

Deze aarde, elk deel daarvan, zal Celestiaal zijn; niet één-derde Telestiaal en één derde Terrestriaal. Zij zal Celestiaal zijn — en slechts Celestiale wezens zullen erop wonen. Ik heb altijd gedacht dat de Heere een veel grootere wereld van noode zou hebben dan de onze voor de Telestiale lichamen om op te wonen, wanneer ik de millioenen dooden bedenk, die de Telestiale heerlijkheid zullen beërven. Zij zullen misschien een planeet noodig hebben, die grooter is dan deze.

Laat mij wederom lezen:

„Daarom zal zij (de aarde) geheiligd worden; ja, niettegenstaande zij zal sterven, zal zij weder levend gemaakt worden, en zal de macht, waardoor zij levend gemaakt wordt, behouden en de rechtvaardigen zullen haar beërven.

„Want niettegenstaande zij sterven, zoo zullen zij eveneens als een geestelijk lichaam wederom verrijzen.

„Zij, die van een celestialen geest zijn, zullen hetzelfde lichaam, hetwelk een natuurlijk lichaam was, hebben; zelfs gij zult uwe lichamen ontvangen, en uwe heerlijkheid zal die heerlijkheid zijn, waardoor uwe lichamen bezielde zijn.

„Gij die door een gedeelte der Celestiale Heerlijkheid bezielde zijt, zult dan dezelfde ontvangen, zelfs een volheid.”

„En eveneens zij, die door een gedeelte der Terrestriale Heerlijkheid bezielde zijn, zullen dan dezelfde ontvangen, zelfs eene volheid.

„En zij die door een gedeelte der Telestiale heerlijkheid bezielde zijn, zullen dan dezelfde ontvangen, zelfs een volheid.

Daarom zeg ik, mijn broeders en zusters, de Heer heeft duidelijk de vraag beslist omtrent onze standplaats, zooals vastgesteld in onze opstanding der dooden. Zoo wij een Celestiaal lichaam verworven hebben, mogen wij Celestiale Heerlijkheid hebben. Toch zullen vele Heiligen ontwaken en uitvinden dat zij hun geboorterecht verkocht hebben voor een bord linzensoep. Indien ik voort zou komen en mijzelve bevinden in de Telestiale wereld, of in de Terrestriale wereld en opzien naar deze aarde, wanneer zij haar plaats zal innemen als een Celestiale bol, schitterend als de zon, wanneer deze aarde niet langer de zon van noode zal hebben om er des daags op te schijnen, of de maan des nachts, wanneer zij zal worden gelijk een zon en als ik zoo ongelukkig zou wezen om mijn kans te verliezen van een geboorterecht in die plaats te verkrijgen, gedwongen om op een Telestiale bol te vertoeven, dan zal ik voorzeker de volle kracht van de woorden des dichters ge-

voelen, die zeide: „Van alle droeve woorden, van mond of pen, is het droevigste, dat het had kunnen zijn.” Ik had daar kunnen zijn. Ik was daar geboren. Het was mijn recht en mijn voorrecht om daar te zijn, maar ik verloor het door mijn eigen blindheid, door mijn eigen goddeloosheid; ik heb het voor eeuwig verloren. Terwijl ik hier vreugde kan hebben en ondervinding en groei, toch heb ik eeuwigen omgang met mijn Hemelschen Vader verloren.

Laat mij mijzelve niet alleen beroepen op u om groote belangstelling in het uitwerken der zaligheid van de dooden te toonen, maar eveneens ten hoogste belangstellend te zijn in de zaligheid van de levenden. Wat een verootmoediging, wat een vernedering zou het zijn voor mij, wanneer ik kwam te staan voor mijn verlorne dooden, voor wie ik gearbeid heb in de tempelen en hen te moeten hooren zeggen tot mij: „Wat is er met uw zonen of uw dochters gebeurd, uw kleinzonen of kleindochters, zij, die onder de verbonden geboren waren, geboren in de heerlijkste bedeeing van de volheid der tijden en toch zoo dwaas waren om hun recht te verliezen tot het genieten van Celestiale Heerlijkheid?” Hoe groot zou mijn teleurstelling en vernedering zijn! En toch, er zijn velen onzer kinderen en kennissen, met wie wij nu in aanraking komen, die in gevaar zijn om hun eeuwige zaligheid te verliezen in het Celestiale Koninkrijk van onzen God. Terwijl het leven hier is, laat ons ernstiglijk arbeiden met geheel onze kracht, verstand en sterkte, opdat wij hen tot Christus mogen brengen in het volste bezit van al deze zegeningen. En wij kunnen het doen. Zelfs als wij ons geheele leven arbeiden en slechts één ziel redden, zullen wij groote vreugde hebben, want wij zullen een invloed ten goede uitstorten over hun gansch nageslacht. Maar indien wij niet onzen vollen plicht gedaan hebben, zullen wij groot berouw hebben over ons verzuim en wij zullen door hen veroordeeld staan, in het falen van het verrichten onzer plichten. Aan den anderen kant, als wij met geheel onze kracht, verstand en sterkte gearbeid hebben, zullen wij vlekkeloos staan met een rein geweten. Onze standplaats en toestand zal zijn gelijk aan onzen Hemelschen Vader. Hij zond Zijn Eeniggeboren Zoon om het menschedom te redden en te verlossen, maar tenzij wij het verlossingswerk aannemen en handelen overeenkomstig de wetten en vereischten, voor ons neergelegd, kan zelfs God ons niet redden.

Nu, broeders en zusters, laat ons niet verontmoedigd worden in het tempelwerk. Laat ons onzen ijver en vastberadenheid vernieuwen om dit werk te doen en wat wij niet verstaan omtrent onze verzegelingen, zal later aan ons geopenbaard worden.

U moeders, gij zijt bezorgd over uw kleine kinderen. Wij doen geen verzegelen voor hen..... Ik verloor een zoon van zes jaren en ik zag hem als een man in de geestenwereld na zijn dood, en

ik zag hoe hij zijn eigen vrije keuze gehandhaafd had en daardoor door zijn eigen wil zich een gezellin verworven had, en ter gezetter tijd zullen aan hem en allen die het waardig zijn, al de zegeningen en verzegelende voorrechten gegeven worden van het Huis des Heeren. Weest niet bezorgd daarover! Zij zijn veilig, zij zijn wel!

Nu dan, hoe met uw dochters die gestorven zijn en niet verzegeld waren aan een man? Tenzij het u bekend gemaakt is, laat hun geval rusten. Zij zullen u bekend maken al de overeenkomsten en verbonden, waarin zij onderling in opgegaan zijn. De verzegelende macht zal immer met deze Kerk zijn en maatregelen zullen voor hen getroffen worden. Wij kunnen niet harder loopen dan de Heer ons den weg bereid heeft. Hun zegeningen en voorrechten zullen tot hen komen ter gezetter tijd. Maar in den tusschentijd, zij zijn veilig.

Laat ons ernstig zijn in dit werk. Het zal een invloed over uw gezinnen werpen. Het zal uw geloof versterken. Het zal getuigenis aan uw geloof voegen. Voorzeker is er vrede en vreugde in. Mocht gij het vinden, en mag een ieder, binnen de klanken van mijn stem dezen avond, voortgaan met een vast besluit, zoals wij nog niet hier tevoren gehad hebben, dat wij onze roeping en verkiezing zeker zullen maken, dat op den laatsten dag onze boeken rein mogen zijn, dat er geen blaam op onze namen moge hangen, dat wij onze erfenis mogen ontvangen in de Celestiale Heerlijkheid van onzen God! Indien dat onze belooning zal zijn, zal onze vreugde vol zijn, boven mijn macht om het u te vertellen. Mag de Heer ons helpen om een rein geweten te hebben en iederen dag te doen wat wij behooren te doen. Ik ben meer bezorgd voor de levenden dan voor de dooden, wanneer ik besef dat wanneer de brudegom komt, vijf, een helft van de maagden, zullen slapen zonder olie in hun lampen. Dat zal de wereld niet zijn; dat zullen de Heiligen der Laatste Dagen zijn. Zult gij in slaap zijn? Of zal er olie in uw lampen zijn, mijn broeders en zusters? Laat ons in onze plaatsen staan en onszelven niet vleien door te denken: „Ik zal voor Jan of Marie zorgen wanneer zij dood zijn.” Laat ons niet uitstellen, maar onverbroken arbeiden voor de zaligheid van onze gestorvenen en zoo wij slagen, o, mijn broeders en zusters, als wij dien prijs behalen, zullen wij beloond worden boven alle verwachtingen. Wij zullen meer ontvangen dan wij ooit gedroomd hadden, vreugde en geluk en eeuwige tevredenheid, maar zoo wij het verzuimen, verspelen, wij, wiens recht het is om het te verkrijgen, dan kan ik u niet vertellen wat een knaging van geweten en berouw wij zullen hebben, de hellefoltering, die wij oneindig zullen moeten verduren als wij het niet bereiken door onze eigen schuld en dwaasheid. Moge God ons redden van die ellende!

De Heere heilige deze nederige woorden en mijn ernstige getuigenis en wensch voor uw zegen en welvaart tot de zaligheid van de levenden en dooden, dit bid ik in den naam van Jezus Christus. Amen.

DE STER

NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: JOHN P. LILLYWHITE - ASSISTENT: G. DOEZIE

DE VERJAARDAG VAN DEN PROFEET JOSEPH SMITH.

Het wordt den Heiligen der Laatste Dagen geleerd om in dankbare herinnering te houden de levens en werken van de profeten en dienstknechten van God.

Op den 23sten December gedenken zij met dankbaarheid — en terecht — den geboortedag van den Profeet Joseph Smith, die nu 121 jaren geleden het daglicht zag. Het leven en de zending van dien schitterenden Godsmann wordt geheel onvolkomen verstaan door de wereld. Maar zijn zuivere waarde en roeping wordt en is gekend door de Heiligen, die in hem zien een der grootste profeten des Heeren die ooit geleefd hebben. Natuurlijke trots van het menschenhart en een vastklemming aan overleveringen zal mogelijk de wereld in het algemeen zijn boodschap doen verwerpen, maar eerlijke en oprechte zoekers naar waarheid, in alle landen, hebben zijn getuigenis aangenomen en geven nu zelve getuigenis van de goddelijkheid van zijn boodschap. Zij zijn rijkelijk gezegend geworden door zijn leven, want zijn leeringen hebben hun licht en vreugde gebracht, ver boven wat zij ooit ontvangen hadden van de hoogst geleerde mannen der wereld. De Geest van God — de getuige van zijn goddelijke roeping — verschaftte hem toegang tot de bron van eeuwige waarheid, stelde hem in staat om met autoriteit te spreken en den wil van God met onfeilbare zekerheid bekend te maken.

De dierbare nagedachtenis, waarin de Heiligen der Laatste Dagen immer hun gemartelden profeet en leidsman houden, is slechts een uitdrukking van hun welgemeende dankbaarheid tot God, Die door Zijn gekozen dienstknecht het Eeuwig Evangelie herstelde hier op aarde, met alle gaven en zegeningen. Zij gevoelen zich van nature gedwongen om den man, die dus door God geëerd was, in geheiligde nagedachtenis te houden. Waarlijk eeren zij den God van Israël die Zijn profeten liefhebben en eeren.

Joseph Smith toonde zich waardig te zijn voor de eer die op hem geplaatst was door den Heer. Hij was getrouw en standvastig in alle dingen, hij had God lief en de waarheid, ja zelfs meer dan zijn eigen leven. Vanaf dien gedenkwaardigen lentemorgen in 1820 toen, in antwoord op zijn ernstig smeeken voor waarheid en licht, de stilte der eeuwen verbroken werd door een

visioen van den levenden God, tot op het laatste uur zijns levens, wanneer hij zijn getuigenis verzegelde met zijn bloed, was hij een getrouw getuige voor Zijn Heer en Verlosser. Door alle stormen en moeiten en vervolgingen van zijn levensloop heen, wankelde hij nimmer in de getuigenis van het hemelsche visioen, hetwelk hij gezien had, of trachtte eer en roem in de wereld te behalen door af te wijken van eenige beginselen die God hem geopenbaard had.

De gevolgen van zijn zending zijn veel en heerlijk. De stem van een profeet was niet gehoord geworden voor vele eeuwen. Het heerlijk Evangelie van den Zoon Gods was veranderd geworden om overeen te komen met de overleveringen der menschen, en niemand op aarde had autoriteit om te handelen in den naam van God, want allen waren als vreemdelingen tegenover het ware licht en de zegeningen van het Evangelie. De hemelen werden weer geopend, hemelsche boodschappers en openbaringen kwamen weer van dien dag tot op heden, want de tijd was nu gekomen voor de dikke duisternis om weg te trekken, en de knaap Joseph Smith bracht de wetten en beginselen, waardoor het menschdom eeuwig leven en eeuwige zaligheid kan verkrijgen, weer terug. De autoriteit van God is wederom hersteld op de aarde, het Evangelie wordt gepredikt in eenvoudigheid en kracht, de Kerk is georganiseerd, en duizenden oprechten van hart zijn van alle landen tot de kudde gebracht.

Dankbaar tot den Heer voor zulke groote zegeningen, huldigen wij de nagedachtenis en eeren wij den geboortedag van den Profeet Joseph Smith.

„Liahona” 26 Dec. 1916.

TOTDAT DE DOOD U SCHEIDT. *)

Is er geen hoop daarna?

Het is niet goed dat de mensch alleen zij.

Aldus heeft God gesproken! Het staat geschreven op de eerste bladzijde van de geschiedenis des menschen. Deze plechtige verzekering doelde in het bijzonder op den echtelijken staat, waardoor de voortduur van het geslacht zou worden verzekerd in de onderscheiden familie orden. Te dien einde „zal een man zijn vader en moeder verlaten en zijn vrouw aankleven, en zij zullen één vleesch zijn.” (Gen. 2: 24).

Heel vroeg in het begin van 's menschen bestaan als een lichaamsde geest, werd het Goddelijk gebod tegen vrij geslachtelijk verkeer tusschen de seksen bekend gemaakt. Antropologen verzekeren dat zelfs in de primitiefste samenlevingen familieverwantschap een vastgesteld kenmerk was en dat er wetten bestonden die met sexueele verhoudingen verband hielden.

*) Zondagsschoolles voor Ouders- en Theologieklas.

De familieband is dan ook van universeele regel onder het mensdom en van Goddelijke instelling. Zoowel de Mozaische wet als de wet van het Evangelie, waardoor de eerste hare vervulling verkreeg en vervangen werd, erkenden de heiligheid van familiebanden en gaven voorschriften van de handhaving ervan.

De familie instelling omvat meer dan de huwelijksband tusschen man en vrouw met zijn onderlinge verplichtingen en verantwoordelijkheden. Het ouderschap is de bloesem van het familieleven, terwijl het huwelijk slechts de kiem was. Onder de geopenbaarde wet zijn de ouders evenzeer verantwoordelijk voor de wijze waarop zij zich van hunne plichten tegenover hunne kinderen hebben gekweten, aan God schuldig, als voor de getrouwe naleving van het huwelijksverbond betreffende zichzelf.

Binnen den kring der familie, die overeenkomstig het Goddelijk woord gesticht en in stand gehouden wordt, vinden man en vrouw hunne heiligste en verhevenste vreugde. De persoonlijke ontwikkeling, de opvoeding van de ziel, waarvoor het aardsche leven bestemd is, is niet volkomen zonder de voortstuwende en de voor zelfbeheersching noodige ondervindingen, die aan de verantwoordelijkheden van den gehuwden en ouderlijken staat eigen zijn.

Zullen de familiebetrekkingen een einde nemen met den dood?

Zullen echtgenooten gescheiden worden en de onderlinge aanspraak van ouders en kinderen door het graf worden teniet gedaan?

Zoo ja, dan zullen de prikkel des doods en de overwinning van het graf inderdaad eeuwigdurende feiten zijn, want dan zullen de dooden voor ons verloren zijn en wij voor hen. Zulk een opvatting levert een duidelijke verklaring voor de overheersching van de zwarte kleerderdracht bij begrafeniszen. Het sombere doodskleed en het zwarte paardentuig zijn beiden op hun plaats indien het verlaten van de aarde een eeuwige scheiding beduidt.

Deze verschrikkelijke opvatting — van geloof willen wij niet spreken, want wie hoopt er niet dat een betere toekomst ons wacht? — heeft men uit gewoonte en onwetenheid aangekweekt en zelfs als leerstelling verkondigd, aldus de leeringen der menschen in de plaats stellend van God's woord. Zij (de leerstelling) komt tot niting bij de huwelijksvoltrekking, alwaar de bedienende geestelijke, als hij de hoofdpersonen op het oogenblik van de inzegening toespreekt en zegt: „ik vereemg U in de banden des huwelijks totdat de dood U scheidt.”

Dat klinkt als de doffe plons van aardkluiten op de doodkist in een open graf! Moeten wij de schaduw des doods als een indringer bij elk huwelijk dulden?

Zeer zeker dus, als het huwelijk niets meer is dan een aardsche zaak, die door een door menschen ingestelde wet geregeld wordt, want geen wetgevende macht, congres, of parlement, noch synode,

kerk, concilie of kerkelijke hiërarchie van menschelijken oorsprong, kan meer dan van aardse kracht zijnde verordeningen, wettig maken of ten uitvoer brengen. Om het rechtsgebied aangaande zaken, die alleen maar naar de wijze der menschen geregeld zijn, tot de overzijde van het graf uit te strekken is zoowel heiligschennis als godslastering.

De huwelijksplechtigheid, zooals deze tegenwoordig wordt voltrokken en waardoor betrokkenen worden vereenigd tot de dood hen scheidt, is juist en consequent. Als een instelling van menschen is zij eerbaar en wettelijk bindend. En dat is het geval met alle verplichtingen en zegeningen die er uit voortspruiten, het verbeffend ouderschap inbegrepen. Doch al dergelijke banden zullen na den dood niet meer bestaan, indien zij alleen door menschelijke volmacht gelegd zijn. Wij kunnen immers niet zonder inconsequent te zijn, verzekeren dat wanneer het graf een einde maakt aan de aanspraak der ouders op elkander, dit niet het geval zal zijn tusschen ouders en kinderen en omgekeerd?

Doch ziet, er is hoop! God heeft ons een middel geschonken waardoor de familieband ook aan de andere zijde van het graf blijft bestaan en tot in eeuwigheid blijft voortduren. Het is de Goddelijke bedoeling dat het huwelijk een vereeniging voor eeuwig zij, en dat de betrekking tusschen ouders en kinderen van kracht zal worden gemaakt voor het hiernamaals, zoowel als voor dit leven.

Wij geven de plechtige verzekering dat het Heilige Priesterschap op aarde hersteld is geworden door directe openbaring uit de hemelen; in overeenstemming met de profetie en de Schrift, en dat de autoriteit van dit Priesterschap, zoowel op aarde als in den hemel, geldig is, wanneer het wordt uitgeoefend, zooals God heeft bevolen. (Vergelijk Matth. 16: 19, 18: 18).

Wij geven de plechtige verzekering dat gelijk de doop een middel tot redding is aan de overzijde van het graf, wanneer deze wordt bediend door degenen die het Heilig Priesterschap dragen, op de wijze zooals onze Heer voorschreef, ook andere verordeningen, waartoe het in den echt verbinden van mannen en vrouwen en de vereeniging van ouders en kinderen behoort, door volmacht geheiligd kunnen worden, zoodat zij ook na den dood van kracht zijn. Voor dat doel heeft de Heer aangaande het eeuwigdurend verbond gesproken, hetwelk het huwelijk voor tijd en eeuwigheid in zich sluit!

„Daarom, indien een man eene vrouw huwt in de wereld, en hij huwt haar niet door Mij, noch door Mijn woord, en hij maakt een verbond met haar zoolang als hij in de wereld is, en zij met hem zoo is hun verbond en huwelijk van geen kracht wanneer zij dood en uit de wereld zijn, daarom zijn zij niet door eenige wet verbonden wanneer zij uit de wereld zijn. Daarom, wanneer zij

uit de wereld zijn, huwen zij niet, noch worden zij ten huwelijk gegeven..... En wederom, voorwaar zeg Ik u, indien een man eene vrouw huwt door Mijn woord, hetwelk Mijne wet is, en door het nieuwe en eeuwige verbond, en het is op hen door den Heiligen Geest der belofte verzegeld..... zoo zal het hun in alle dingen in tijd en door alle eeuwigheid, gedaan worden wat ook Mijn dienst-knecht op hen geplaatst heeft, en zal van volle kracht zijn wanneer zij uit de wereld zijn; en zij zullen bij de engelen, en de Goden, welke daar gesteld zijn, voorbijgaan tot hunne verhooging en heerlijkheid in alle dingen, zooals op hunne hoofden verzegeld geworden is, welke heerlijkheid eene volheid en eene voortzetting van de zaden voor immer en altoos zal zijn." (L. en V. afd. 132).

Uit „Vitality of Mormonism”, door J. E. Talmage. Vertaald door A. J.

DE UTRECHTSCH E CONFERENTIE.

De halfjaarlijksche Utrechtsche conferentie is onlangs, zooals tevoren bekend gemaakt, met succes gehouden geworden. Een aanvang werd gemaakt met een openbare vergadering op Vrijdag 26 November in het gebouw K. en W. te Utrecht. Deze vergadering was uitnemend bezocht door vreemdelingen, die allen in den loop van den avond een goede uitlegging ontvingen van het doel van deze laatste bedeeing, door verschillende sprekers.

Den volgenden Zaterdag verzamelden ongeveer 27 zendelingen met President Lillywhite, en de dag werd grootendeels doorgebracht met deze vergadering, waarin de ouderlingen hunne getuigenissen gaven en woorden van moed en aanmaning ontvingen van onzen Zendings-President. Dienzelfden avond werd nog een vergadering gehouden van ambtenaren en ambtenaressen tezamen met het priesterschap, waar een zelfde geest van stichting en opbouwning tegenwoordig was.

Vóór den aanvang van de eerste openbare vergadering der conferentie op Zondag 28 November werden twee zielen tot de Kerk toegebracht door den doop, en een kleine vergadering vergezelde deze plechtigheid, Even na tien uur werd het eerste lied in de morgenvergadering gezongen, lied 67, waarna ouderling D. G. Thomas een gebed opzond. Het zangkoor van Utrecht zong „Meester de stormwinden woeden”, en Ouderling W. G. Rose, Conferentie-President van Utrecht leidde de vergadering met eenige woorden van welkom. Ouderling L. D. Olpin, Conferentie-President van Groningen sprak over het onderwerp vergeving van zonden, hoe die verkregen kan worden en waartoe wij zulks noodig hebben, de eenvoudige eerste beginselen van dit evangelie verklarende. Ouderling M. Vuyk, Conferentie-President van Amsterdam besprak daarna de vraag tot en het antwoord van Chris-

tus, betreffende hoevelen het koninkrijk van God zullen ingaan. Spreker weidde uit over het antwoord, hoe dat het evenzeer toepasselijk is op ons in deze dagen. Om een goed einde te bereiken moeten wij een goed begin maken, en hierover werd eveneens gesproken. Na nog een sterke getuigenis van de goddelijkheid van dit werk te laten hooren, trad Ouderling G. van Mondfrans van Utrecht op en gaf een beschrijving van een voorval in zijn jeugd wat hem er toe leidde naar waarheid te zoeken. Zijn bevindingen in het Mormonisme en den tegenstand door hem ondervonden in de wereld werden krachtig beschreven, alsmede de wijze waarop iemand tot de zuivere waarheid kon komen, n.l. niet door boeken te bestudeeren maar door rechtstreeks naar de bron van alle waarheid te gaan. Een getuigenis sprak zeer duidelijk door alles heen, en na hem sprak Ouderling J. van der Werff, Conferentie-President van Rotterdam over wat hij ondervonden had in het evangelie. De persoonlijkheid van God, als verklaard door de Schriften, werd tot onderwerp genomen, en tevens duidelijk gemaakt hoe noodig het is dat wij God kennen, willen wij het eeuwige leven ontvangen. Na nog eenige belangrijke leeringen der kerk verklaard te hebben toonde hij aan hoe iemand aangesteld moet worden om God's woord te prediken. Ouderling Wm. Postma als laatste spreker toonde aan hoe niet alleen apostelen en profeten noodig waren, maar hoe het eveneens noodzakelijk is dat zij ware dienstknechten van God zijn, hoewel de christelijke wereld van vandaag beweert dat zulke mannen niet langer noodig zijn. Het zangkoor zong lied 188, en ouderling R. A. Matsen van Leiden eindigde met dankzegging.

De middagvergadering kenmerkte zich, buiten de bediening van het avondmaal en het voorstellen der autoriteiten, door de getuigenissen die door de volgende zendelingen gegeven werden, tezamen met evangeliebeginselen verklaringen: R. A. Matsen van Leiden, J. D. Lillywhite van Rotterdam; F. H. Gunnell van Arnhem; R. D. Snow van Nijmegen; S. B. Woolley van Amersfoort; R. J. Hutchinson van Utrecht; D. Simmons van Woerden; B. A. Weight, secretaris der zending, R. K. Cromar van Rotterdam. De waarde van deze getuigenissen werd aangetoond in korte trekken door President J. P. Lillywhite, en ook de beteekenis van het avondmaal en het besef van onze standplaats in de wereld. De vergadering was geopend met gebed door ouderling G. V. Ricks uit Leiden, en besloten met dankzegging door ouderling F. W. Newbold van Apeldoorn. Gedurende deze vergadering werden de twee doopelingen van dien morgen, tot leden der Kerk bevestigd.

Des avonds half zeven werd de laatste vergadering geopend na het zingen van lied 103, door een gebed van Ouderling Van der Werff. Het zangkoor zong op verkwikkende wijze Psalm 91 in het Duitsch. Als eerste spreker werd Ouderling G. Doezie, van

de redactie der „Ster” voorgesteld, en deze betoogde als onderwerp de gelijkenis van de organisatie van onze Kerk, de Kerk van Christus, met een menschelijk lichaam. Spreker toonde aan hoe elk lid daarin was voor een doel, niet voor zelf-verheerlijking, doch ter dienst van het lichaam. De ware kerk moet volmaakt samengesteld zijn, en de werkingen ervan moeten haar stichter verraden, wat ook het geval is met de organisatie van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. De tweede spreker was ouderling Rose, welke de beginselen die in de kerk gegeven zijn, beschreef volgens den Bijbel als noodig te zijn voor des menschen zaligheid. Tevens zijn deze noodig voor de zaligheid der gestorvenen, en nu bewees hij hoe de profetie van Maleachi, in hoofdstuk 4, nu vervuld is geworden. Christus zelve zeide hoe degenen die in de „graven” waren ook het evangelie zouden hooren, en Zijn apostelen van ouds leerden dezelfde leer. Dus werd het beginsel van den doop voor de dooden verklaard en uitgelegd. Ouderling Wm. F. Ashton van Amsterdam zong een schoone tenor-solo, begeleid door Zr. T. Kwant van Utrecht, waarna President Lillywhite zijn rede begon met te verklaren hoe deze kerk gebouwd is op openbaring, en geen vertakking of hervorming van eenige andere kerk is. Dus zou ook naar onze autoriteit gevraagd kunnen worden, welke terdege te bewijzen is. Wij zijn trouwens niet in de wereld gezonden om eenige kerk af te breken, slechts de waarheid, de volle waarheid, aan de menschen voor te stellen. Onze leer verschilt weliswaar veel met andere kerkenleer, doch is volkomen gegrond op den Bijbel, alsook ons begrip van God, wat eveneens zeer veel verschilt met het begrip van God in de wereld. Wij zijn letterlijke kinderen van dien God, en spreker nam ons terug in gedachten naar de schepping, de eerste geboden van God aan den mensch verhalende, en de heldendaad, (als een laffe daad door sommigen in de wereld geleerd) van onzen aartsvader Adam; Christus was noodig om den dood te vernietigen, dien Adam gewillig op zich en zijn nageslacht genomen had, en dus werd het beginsel van een letterlijke opstanding, zooals door het evangelie van Christus geleerd, uitgelegd. Elkeen van ons zal beloond worden naar zijn werken, en wij zullen allen één worden niet in lichaam, maar in doel en streven. Het zangkoor zong als slotlied „Huis des Heeren” op zeer verdienstelijke wijze, en Ouderling Ashton eindigde met dankzegging.

Een goede geest kenmerkte deze conferentie, en vele vreemden hadden van deze gelegenheid gebruik gemaakt om het evangelie te hooren, zoodat wij wel met tevredenheid terug mogen zien op deze conferentie. Ook verdient het zangkoor van Utrecht met zijn leider een woord van lof voor de uitnemende wijze waarop het de conferentie opluisterde met muziek.

ZONDAGSSCHOOLWERK.

Voor muziek zie „De Ster” van 15 Augustus 1926.
Voor het avondmaalvers zie „De Ster” van 15 Nov.

GEZAMENLIJKE OPZEGGING VOOR JANUARI 1927.

Leer en Verbonden, afd. 59, 5.

„Gij zult den Heere uwen God liefhebben met geheel uw hart, met geheel uwe macht, verstand en sterkte; en gij zult Hem in den naam van Jezus Christus dienen.”

NIEUWS UIT ONS ZENDINGSVELD.

ONTSLAGEN.

Ouderling J. Zilversehoon, vroegere conferentie-president van Groningen, is eervol ontslagen van zijn zending hier te Nederland, en heeft ons den 5den December verlaten om weer naar zijn geliefden in Zion terug te keeren. Hij heeft een goed werk verricht en wij zenden hem onze beste wenschen voor zijn toekomstig geluk en vooruitgang.

AANGEKOMEN.

Den 5den December zijn hier aangekomen ouderlingen M. L. Peterson en Thys Sipkema, om hunne krachten te geven in de vooruitgang van God's werk hier in Nederland.

OVERLEDEN.

Den 28sten October is te Delft overleden zuster Cornelia Wilhelmina von Stein Flink, geboren 27 Mei 1873 te Grave (N.B.) en gedoopt en bevestigd tot lid der Kerk den 22sten en 23sten Mei 1920, door ouderling Hendrik Mellegen. Ter gelegenheid van hare begrafenis werd een korte dienst bij het graf gehouden en eenige woorden van troost gesproken door Ouderling A. de Bruin.

BEKENDMAKING.

Bij het naderen van 1927 nemen wij hierdoor de gelegenheid om onze abonne's er attent op te maken dat nog sommigen hunner niet voldaan hebben aan het bedrag hunner abonnementen voor 1925 of 1926, en wij zullen gaarne een spoedige voldoening van de schuldige bedragen tegemoet, opdat het zendingswerk van „De Ster” ongestoord voort zal kunnen gaan in den nieuwen jaargang. Een ieder raadplege zijn geweten en steun het goede werk.

„Het ware Mormonisme” is niet in deze uitgave geplaatst vanwege plaatsgebrek, doch zal voortgaan in onzen nieuwen jaargang.